

Spodbuda za Advent in Božič

Te dni sem prejela krpico za čiščenje očal z napisom:

„KAJ HOČEŠ, DA TI STORIM?“ Mr 10, 51

Ob Božiču, praznujemo učlovečenje Božjega Sina. Jezus, pride v naš svet, ker bi nas rad odrešil smrti. On prihaja, ker bi nas rad, ker bi me rad, vprašal samo eno:

Kaj hočeš, da ti storim?

Jezus prihaja in mi želi podariti to, česar si sam ne morem dati.

Kljub svojemu božanstvu, pa On nekaj potrebuje.

Potrebuje moje zaupanje in moj odgovor.

Moram mu povedati kaj hočem, da mi stori.

Moram se mu odpreti in biti moram pripravljen, da me obdaruje.

„Ko pa je prišla polnost časov je Bog poslal svojega Šina, ...“ Gal 4,4

Ko je prišla polnost časov je prišla luč na svet, da bi ga lahko razsvetlila.

Jezusov prihod na svet, ni bil naključni dogodek. Prav tako se ni zgodil v nekem naključnem času zgodovine. Njegov prihod na ta svet, so že stoletja napovedovali preroki.

Bog je poslal svojega Sina na ta svet po Mariji. Pomislimo še enkrat: Poslal nam ga je. Vsak odposlanec pa ima neko naročilo ali nalogo. Jezus ni prišel, da bi se mu klanjali. Prišel je, da bi nam služil in nas odrešil. Jezus je prišel, da bi tebe in mene vprašal:

„Kaj hočeš, da ti storim?“

„Ko pa je prišla polnost časov je Bog poslal svojega Šina, rojenega iz žene.“ Gal 4,4

Marija, Tebe je Bog uporabil, da se je lahko zgodil Božič.

Bog, Te je uporabil na nepričakovan in spokojen način, brez nervoze, brez vseh mogočih priprav, brez dirjanja po trgovinah, brez zavijanja daril, brez peke in čiščenja, ne da bi pisala pisma in skrbela za časovne razporede.

Seveda se razume, da so pomembne tudi te zunanje priprave in lepo je kadar želimo bližnjim napraviti veselje. Toda, če se ozremo nate Marija, se zavemo: Začetek našega odrešenja ni bilo neko opravljeno delo ali dejanje človeka, temveč Tvoja privolitev.

„Kakor si dejal, naj se zgodi,“ si rekla angelu.

Po Tvojem sprejetju volje Najvišjega, so se Njegovi načrti lahko uresničili v vsem sijaju.

Začetek našega odrešenja je bila Tvoja privolitev, da lahko Bog deluje v Tebi in Bog se je v Tebi učlovečil.

Največja dejanja v človeški zgodovini so se zgodila tam, kje so ljudje dopustili, da Bog deluje. Zgodila so se tam, kjer ljudje niso bili ustvarjalci, temveč so pustili delati Bogu.

Toda ravno to je nam ljudem tako zelo težko.

Rajši imamo vse sami v rokah.

Najrajši vse sami načrtujemo, delamo in storimo.

Težko nam je nekaj sprejeti.

Ko nekaj sprejemam, živo občutim svojo ranljivost in željo po uveljavitvi.

Zelo težko nam je sprejeti dejstvo, da smo od nekoga odvisni.

Marija, žena Adventa, žena hrepenenja in upanja.

Že preko 100 let, na poseben način deluješ v vsakem Schonstattskem svetišču. Na številnih romarskih podobah prihajaš k nam in tvoje hrepenenje je danes isto kot nekdaj. Želiš nam prinesiti Kristusa. V duhovnem pomenu je vsako Tvoje svetišče, podoba betlehemskega hleva kjer se za nas rojeva Jezus. Da, Marija, prinesi nam Kristusa! Pomagaj nam, da se bo rodil v naših srcih. Pomagaj nam tudi, da se mu bomo tako odprli, kakor si to storila Ti. Daj, da bomo kakor Ti pustili Bogu delovati v nas. Imejmo pogum in se mu pustimo obdarovati. NJEMU odgovorimo na vprašanje: „Kaj hočeš, da ti storim?“ To svojo prošnjo mu napišimo na kos papirja. Napišimo mu jo polni veselja, z otroškim srcem in z otroškim pričakovanjem, ... Marija, rad bi veroval in zaupal kakor Ti, da bo spet prišla polnost časov. Bog zares prihaja, da bi nas odrešil.

Jezusovo vprašanje: „Kaj hočeš, da ti storim?“ veja tudi vsem nam.

Kako mu bomo odgovorili na to vprašanje? Preberimo si naslednjo občudovanja vredno zgodbo. Zgodba naj nam bo za zgled, kaj lahko storimo drug za drugega in s tem za NJEGA.

KOSILO PRI PAPEŽU, zgodba Francois Fourcada

Pogosto vihamo nosove nad lepimi zgodbami, ki z gledajo neresnične, saj se nam zdi, da hočejo oživeti stare čase z nekdanjimi pobožnimi navadami. In vendarle, ...

Nekega jutra v velikonočnem času, si je neki škof prizadeval, da bi prišel skozi prometne zastoje v Rimu. Njega in še nekaj duhovnih sobratov škofov je papež Janez Pavel II, tisti dan povabil na kosilo. Bil je na tem, da ne bo prišel pravočasno tja. Zasopel je prišel na trg svetega Petra in šel proti bronastim vratom, kjer je stražila švicarska garda.

Čas za kosilo je bil dogovorjen ob 12.30, on pa je bil že pozen. Toda preden je pozdravil stražo in vstopil je pod oboki zagledal nekega reveža. Bil je berač, ki je prosil za miloščino. Škof ga je pogledal, se nekoliko zamislil in ga prepoznal. Skupaj sta bila v semenišču in skupaj sta bila posvečena v duhovnika. Popolnoma je zašel, postal je berač, on pa je postal škof. Škofu se je mudilo in bil je zaradi tega v zadregi. Sveže je bil obrit, nosil je dolgo vijolično obleko in ni si znal pomagati. Spraševal se je kako naj gre na kosilo k papežu in obenem prijatelju pomaga v nesreči.

Iz ljubezni, nekdanjega prijatelja ni mogel pustiti na cesti. Rekel mu je: „Poslušaj me, sedaj grem k papežu, ti me pa počakaj in ne odhajaj od tu. Dobila se bova nekoliko kasneje in se kot brata pogovorila o vsem.“

Škof se je povzpел v tretje nadstropje do papeževih prostorov. Kosilo se je že začelo. Na kosilo so bili poleg njega, povabljeni še štirje škofje. Janez Pavel II. je izrekel šaljivo opazko zamudniku, toda ta je odvrnil: „Sveti oče, oprostite zaradi zamude. Na poti so bile običajne nevšečnosti. Toda pod oboki sem srečal nekdanjega sobrata, ki je nedvomno zapustil duhovniško službo in postal velik revež in berač. Kaj naj mu rečem, ko se vrnem?“

Janez Pavel II. je odgovoril: „Ali ste ga pustili samega?“ „Da Sveti oče, čaka me da se vrnem,“ je s težavo iztisnil škof. Papež pa mu reče: „Dobro je, da ga poznate. Stopite hitro do njega in mu povejte, da ga papež vabi na kosilo.“ Škof je hitro stekel po stopnicah in našel prijatelja na istem mestu. Dejal mu je: „Pohiti, povabljen si na zasebno kosilo s Svetim očetom!“ Berač mu je zmedeno odgovoril, da se umazan, brez prave obleke in zavit v cunjce, pa še nahaja se v Božjega usmiljenja vrednem stanju.

Nesrečneža je bilo potrebno prepričevati, da se je nekoliko umil z vodo iz vodometov, da bi svoj izgled vsaj za silo uredil. Potem je moral škof še švicarski gardi dopovedati za kaj se gre, pot po stopnicah in že sta sedela za mizo pri papežu. Papež je pozorno in dobrohotno opazoval gosta in ga ni motilo, da obstaja resnično veliko nasprotje med sijajem prostora in ubogim človekom.

Po končanem kosilu je papež zaprosil prisotne škofe, naj ga pustijo samega z beračem in počakajo v sprejemnici. Ko so škofje zapustili prostor je papež pokleknil pred „berača“ in ga zaprosil: „Oče ali me hočete spovedati?“

Berač je zajecjal, da ni več duhovnik saj je izneveril svoji obljubi. Sveti oče je odgovoril, da je duhovnik vedno duhovnik, duhovnik za vedno. Berač je odgovoril, da je prelomil zaobljubo in nima več pravice biti duhovnik. Sveti oče je preprosto odgovoril, da je on papež in ima pravico, da ga ponovno nastavi v službo s takojšnjo veljavnostjo. Perej berač, zdaj duhovnik je nato spovedal papeža Janeza Pavla II.

Tedaj se je duhovnik hlipajoč vrgel k njegovim nogam in še sam papeža prosil za spoved. Po spovedi mu je papež Janez Pavel II. dejal, da ga bo poslal spet v službo na neko župnijo. Kot rehabilitiran duhovnik je sprejel službo duhovne oskrbe beračev.

ON prihaja in hoče biti naš Odrešenik. Jožef Kentenich

Vesel in blagoslovljen Božič!

Bog povrni vsem, ki ste v tem letu prispevali svoj delež za Jezusa in njegovo Mater v naših Svetiščih in za našo Schönstattsko družino.

K nam bo prišel na Božič in bodimo pripravljeni, ko nas bo vprašal:

„Kaj hočeš, da **TI** storim?“

Še enkrat: Vesele in blagoslovljene praznike!
Tu v Schönstattu z veseljem molim za vse vas!

Vaša sestra M. Ramona